

Una mirada val més que mil paraules

Em desperto, em sento rara, desconcertada, cansada... On sóc? Què és aquest so tan desagradable, que em molesta més no poder? Aquest lloc fosc i amb aquesta aroma que sembla que la conegui molt i que no la conegui gens?

De cop i volta noto un suau raig de llum càlid fregar la meva pell. Algú ha obert les persianes, puc sentir com grinyolen en tocar suaument amb la finestra. Pel soroll, puc deduir que són velles i estan desgastades.

La meva vista sembla insuficient, com si no hagués vist res durant molt temps i tants colors, formes, perspectives tinguessin la meva vista totalment desconcertada. Faig un esforç i intento veure el rostre de la persona que ha entrat en aquesta sala i ha obert aquelles persianes. És una noia d'uns 30 anys, molt bufona, vestida tota de blanc, com si anés amb uniforme, i sí, sense cap dubte, aquella moxa és una infermera i jo, sí, jo sóc una dona de 40 anys que porta un any i mig en coma. De cop comencen a entrar metges, psicòlegs, infermeres..., tots a revisar-me. Aquella noia deu haver dit que m'he despertat, penso, totalment confusa per la notícia que m'acaben de donar. Porto una estona pensant, i en tancar i obrir el ulls, entra a la sala un home alt, castany, amb una bata blanca i un somriure dibuixat a la seva cara. Així dedueixo que són bones notícies. Em diu que és el metge que ha portat el meu cas i que enhorabona, que puc tornar a casa i d'aquí a una hora em vindran a buscar.

"Em vindran a buscar? Qui em vindrà a buscar?" El meu cap sembla un trencaclosques, cada cop està més confús. Començo a pensar, a buscar records del meu passat, moments de la meva vida, però res... En aquests moments el meu cervell està en "xoc" i totalment bloquejat. No puc més amb mi, avui ha sigut un dia molt estrany, massa. Noto com els ulls se'm van tancant lentament, noto com les pestanyes em van esquitxant sota l'ull... Cada cop noto més cansament... Faig un sospir d'ofegament, de voler expressar tot el que sento i no saber què dir per aquest despertar confús.

M'he adormit! Encara estic amb els ulls tancats, respirant fons i escoltant cada soroll que tinc a l'abast per saber tot el que m'envolta. De cop, noto una escalfor i un pes sobre les meves cames. És una sensació única, increïble... Tinc els pèls de punta, no sé el perquè d'aquest neguit desconegut, però sé que trobo a faltar aquell contacte amb...qui? Què? Què és aquesta fragància que em dona aquesta escalfor tan apreciable i que enyoro tant?

Sense pensar-ho cap segon més, obro els ulls i ... sobre les meves cames hi ha la coseta que estimo més en el món, la princesa més maca de tots els regnes, la nina dels meus ulls, a qui donaria tot i més encara que no ho tingués. Sí, és ella, la meva filla de cinc anys, amb les galtes rosades com jo les recordava, un somriure que amaga tristesa, però alhora dolçor, els ulls blaus que travessen la meva mirada, els rínxols daurats que m'il·luminen aquest dia...

No sé què fer ni què dir... la meva boca està seca, completament seca, perquè tota la humitat del meu cos està concentrada en els meus ulls.

S'abraona a mi donant-me una forta abraçada, necessitava notar un altre cop aquesta càlida abraçada, tensa i confortable alhora...Comença a plorar, i jo també...

No hem dit res, només el silenci envaeix aquesta habitació tènica, però una mirada val més que mil paraules.